

Samostanski zvonovi.

Spisal *Vuk Slavič*.

Božični večer je priplul, troseč veselje.

Debela megla je padla na trudno, zasneženo zemljo. Goste snežinke so frlele kakor belokrilati metuljčki na temne strehe. V obraz in lase so se usipale hitečim ljudem in se topile ondi kakor sladka nada v grenki resnici. Brleče svetilke so spuščale na pobeljeni tlak blede žarke, da so se bele snežne zvezdice, katere je dosegal mrkli žar luči, blestele kakor rosa ob jutranji zori.

Razsvetljena so bila okna palač, hrupno veselje je donelo izpod bogato okrašenih božičnih drevesc v tiho, sveto noč. Drago vino se je penilo na polnih mizah mogotcev, katerim ni bilo sredi bogastva znano, da žive z njimi bitja, ki nimajo za lačne zobe niti trde skorjice suhega kruha.

In v to veselo drvenje v šumečih, blestečih dvoranah je donelo ubrano brenenje samostanskih zvonov . . .

Tako se je zdelo to zvonjenje, kakor bi hotelo karati vse brezskrbne in brezsrčne mogotce in bogataše. —

Na voglu najlepše, krasno razsvetljene palače, iz katere je veselje najbolj donelo v mrzlo temo, je stal poleg ženice, ki je pekla kostanj, slabo oblečen mož, drhteč in tresoč se mrazu. Bledi obraz mu je razsvetljevala ulična svetilka.

Iz globoko uklesanih gub na njegovem obrazu sta gledala beda in glad.

Ves večer je stal siromak na ulici in gledal vesele in zadovoljne obraze mimoidočih ljudi ter upal, da dobi kak milodar — brez prosjačenja . . .

Saj se bere ubožcu potreba v očeh, toda iz gub na čelu tega bledega moža ni znal nihče brati, kaj trpi njegovo srce.

Matere so nosile mimo njega igrače, možje so hiteli s polnimi žepi in izginjali v megli. Prodajalci so nosili vsakovrstne stvari mimo in mu jih ponujali: »Kupite, kupite za otroke!«

Žalosten nasmeh mu je obkrožil vsakokrat od mrazu otrpla ustna, oko se mu je stemnilo, in iz prsi se mu je izvil globok, tožen vzdih. Na dom svoj je mislil, na temno sobico tam v predmestju, daleč od teh blestečih hiš in palač. Na ženo svojo je mislil, ki mu leži bolna doma na trdih deskah, na otroke, ki se stiskajo k svoji mami in si, proseč jo kruha, huhajo v zmrzle prstke. Srce mu je hotelo počiti od žalosti. Kako rad bi se bil zjokal, ali